

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/186/2022
Identifikačné číslo spisu: 4112244244
Dátum vydania rozhodnutia: 19.06.2024
Meno a priezvisko: Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:4112244244.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Mesto Vráble, Vráble, Hlavná 1221, IČO: 00307641, zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Miklóssym, Vráble, Hlavná 1221, proti žalovanej I., narodenej M. zastúpenej advokátkou JUDr. Gabrielou Škodáčkovou, Komárno, Župná 14, o zaplatenie 9.728,34 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 10C/215/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 19. januára 2022 sp. zn. 25Co/45/2021, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie o d m i e t a.
- II. Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou podanou dňa 19. decembra 2012 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 9.728,34 eura titulom náhrady škody, ktorú mu žalovaná ako správkyňa konkurznej podstaty spôsobila svojím nesprávnym postupom, spočívajúcim v nezaradení pohľadávok žalobcu ako veriteľa medzi pohľadávky proti podstate. Uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 31K/36/2009 zo dňa 4. februára 2010 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka Opravovňa poľnohospodárskych strojov, spol. s.r.o., so sídlom Štúrova 885, Vráble, IČO: 31418562 a za správcu bola ustanovená žalovaná. Dňa 7. novembra 2011 žalobca vyzval žalovanú na úhradu dane z nehnuteľností za rok 2010 vo výške 8.485,89 eura a dane z nehnuteľností za rok 2011 vo výške 1.242,45 eura ako pohľadávok proti podstate v konkurznom konaní proti dlžníkovi Opravovňa poľnohospodárskych strojov, s.r.o. v konkurze. Žalobca uviedol, že tieto jeho pohľadávky na dani z nehnuteľností za roky 2010, 2011 napriek tomu, že sa jedná o pohľadávky proti podstate, ktoré majú byť uspokojené z výťažku zo speňaženia majetku, v konkurznom konaní správcom neboli uspokojené, pričom správca výslovne tieto pohľadávky ako pohľadávky proti podstate neuznal. Tým, že predmetné pohľadávky proti podstate neboli v konkurznom konaní riadne a včas uspokojené, vznikla na strane žalobcu škoda vo výške zodpovedajúcej neuspokojenej sume pohľadávok proti podstate, nakoľko výťažok zo speňaženia majetku podstaty by na ich uspokojenie postačoval. Uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 31K/36/2009 zo dňa 3. júla 2012 súd odvolal žalovanú z funkcie správcu.

2. Okresný súd Komárno (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom (v poradí druhým) z 1. marca 2018 č. k. 10C/215/2013-151 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 9.728,34 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2.1. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 28, § 87 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 206a ods. 1 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (v znení účinnom do 31. decembra 2011, ďalej aj „Zákon o konkurze“), ustanovenia § 18 ods. 1, § 21 ods. 1 zák. č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady (v znení účinnom do 28. decembra 2010), § 95 ods. 1, ods. 3, ods. 5, § 95a ods. 4 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a znení neskorších právnych predpisov (v znení účinnom do 31. decembra 2011). Uviedol, že z dôvodov rozsudku vyplýva, že pasívna vecná legitímácia u žalovanej je daná, keďže z ustanovenia § 87 ods. 3 Zákona o konkurze vyplýva, že správca zodpovedá veriteľovi pohľadávky proti podstate za škodu, ktorá mu vznikne tým, že jeho pohľadávka proti podstate nebola riadne a včas uspokojená v súlade s týmto ustanovením, ibaže preukáže, že konal s odbornou starostlivosťou. Súd prvej inštancie je toho názoru, že tejto zodpovednosti za škodu sa správca konkurznej podstaty nezbaví tým, že bol z funkcie odvolaný. Zodpovednosť za škodu, a tým aj pasívna vecná legitímácia trvá aj po ukončení funkcie správcu. Žalobca počas konkurzného konania písomným podaním pohľadávku spočívajúcu v nezaplatení dane z nehnuteľností za rok 2010 uplatnil u správcu konkurznej podstaty - žalovanej - ako pohľadávku proti podstate podľa § 87 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, teda ako pohľadávku, ktorá sa neuplatňuje prihláškou podľa § 28 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ale ako pohľadávku, ktorá vznikla po vyhlásení konkurzu, a ktorá sa uplatňuje u správcu konkurznej podstaty. Keďže táto pohľadávka nebola žalovanou ako správkyňou konkurznej podstaty uznaná ako pohľadávka proti podstate, nebola riadne a včas uspokojená, žalobcovi tým vznikla škoda vo výške zodpovedajúcej neuspokojenej sume pohľadávky proti podstate. Škoda teda vznikla v príčinnej súvislosti s pochybením žalovanej ako správkyne konkurznej podstaty. Za škodu podľa § 87 ods. 3 Zákona o konkurze zodpovedá veriteľovi pohľadávky proti podstate, správca. Tejto zodpovednosti sa správca môže zbaviť, ak preukáže, že postupoval s odbornou starostlivosťou. Okresný súd konštatoval, že v danom prípade žalovaná nepreukázala, že postupovala s odbornou starostlivosťou, keďže v rozpore s platnou právnou úpravou neuzнала pohľadávku žalobcu ako pohľadávku proti podstate, čo nemožno považovať za konanie s odbornou starostlivosťou. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie vyhodnotil, že boli splnené všetky predpoklady vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu, preto súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel a žalovanú zaviazal na zaplatenie sumy 9.728,34 eura v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

3. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalovaného, rozsudkom z 27. marca 2019 sp. zn. 25Co/107/2018 zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu žalobcu zamietol. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o vecnej pasívnej legitímácii žalovanej. V dôsledku podaného dovolania žalobcom, dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu č. k. 25Co/107/2018-211 zo dňa 27. marca 2019 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodil tým, že odvolací súd sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s ním konštatovaným nedostatkom vecnej pasívnej legitímácie žalovanej, rozhodnutie v tomto smere nedostatočným spôsobom jasne a relevantne nezdôvodnil, a preto bolo nevyhnutné jeho rozhodnutie zrušiť. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 18. októbra 2016, sp. zn. 1Obo/17/2015, ako aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky (25Cdo/2123/2001, 25Cdo/686/2015, 29Cdo/2225/2008).

4. Odvolací súd následne rozsudkom z 19. januára 2022 sp. zn. 25Co/45/2021 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; a určil, že žalobca má nárok voči žalovanej na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

4.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí, poukazujúc na závery dovolacieho súdu a ním citované rozhodnutia tak Najvyššieho súdu SR (1Obo/17/2015), ako aj Najvyššieho súdu Českej republiky (25Cdo/2123/2001, 25Cdo/686/2015), dôvodil, že žalovaná vykonávala funkciu správkyne konkurznej

podstaty majetku dlžníka Opravovňa poľnohospodárskych strojov, spol. s.r.o., Vrábľa, Štúrova 885. V zmysle ustanovenia § 87 ods. 3 Zákona o konkurze zodpovedá veriteľovi pohľadávky proti podstate správca a tejto zodpovednosti sa správca nezbaví tým, že bol z tejto funkcie odvolaný. Zodpovednosť za škodu, tým aj pasívna vecná legitímácia, trvá aj po ukončení funkcie správcu (žalovaná bola vo funkcii správcu konkurznej podstaty úpadcu od 28. decembra 2009 do 03. júla 2012). Je nesporné, že žalobca si ako veriteľ uplatnil svoju pohľadávku voči úpadcovi, spočívajúcu v nezaplatení dani z nehnuteľnosti za roky 2010 a 2011, ktorá pohľadávka má v zmysle ustanovenia § 87 ods. 2 zákona o konkurze, charakter pohľadávky proti podstate. Tým, že žalovaná, ako správkyňa konkurznej podstaty neuznala pohľadávku žalobcu na dani z nehnuteľnosti za rok 2010 ako pohľadávku proti podstate, z ktorého dôvodu pohľadávka nebola veriteľovi uhradená napriek tomu, že žalobcovi vyplatená mala a mohla byť, vznikla v tomto rozsahu žalobcovi škoda. Táto škoda vznikla v príčinnej súvislosti s pochybením žalovanej ako správkyne konkurznej podstaty, a to porušením ustanovení zákona o konkurze (§ 87 ods. 2), neuznaním pohľadávky ako pohľadávky proti podstate. Výškou škody sa podrobne zaoberal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozsudku, konkrétne v bode 32. a 33., s ktorou výškou sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a na toto odôvodnenie ďalej iba poukazuje. Týmto boli splnené všetky podmienky náhrady škody aj podľa ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka. Za škodu zodpovedá žalovaná ako vtedajšia správkyňa konkurznej podstaty podľa § 87 ods. 3 zákona o konkurze, ktorej zodpovednosti sa môže zbaviť iba v prípade, ak preukáže, že postupovala s odbornou starostlivosťou. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie skonštatoval, že žalovaná nepreukázala, že postupovala s odbornou starostlivosťou, keďže v rozpore s platnou právnou úpravou neuznala pohľadávku žalobcu ako pohľadávku proti podstate. Odvolací súd, stotožniac sa v plnom rozsahu s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku, podľa § 387 ods. 2 CSP na tieto dôvody ďalej poukazuje. Žalovaná v podanom odvolaní namieta, že pohľadávka bola uplatnená za obdobie od 01. 01. 2010 do 31. 12. 2010, t. j. za obdobie pred vyhlásením konkurzu. S touto námietkou sa súd prvej inštancie podrobne vysporiadal v napadnutom rozsudku, a to konkrétne v bode 31.. Odvolací súd, keďže sa s týmto záverom súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožnil, na toto odôvodnenie iba poukazuje. K námietke odvolateľky, že žalobca nevyužil možnosť podania odvolania proti uzneseniu o zrušení konkurzu, či voči konečnému rozvrhu, odvolací súd iba dodáva, že túto námietku vyhodnotil ako účelovú a neopodstatnenú, nakoľko pre rozhodnutie v danej veci je to právne bezpredmetné. V danej veci sa domáha náhrady škody v dôsledku pochybenia správkyne konkurznej podstaty. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4.2. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 396 a § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho, ako aj dovolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným rozhodnutím.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP.

5.1. Dovolateľka uviedla, že počas priebehu celého konkurzu postupovala s odbornou starostlivosťou. Žalobca v podanej pohľadávke proti podstate sám priznal a pri samotnom uplatnení pohľadávky uviedol, že si uplatňuje za obdobie od 01. 01. do 31. 12., čo je v rozpore s aplikáciou § 28 ods. 1 ZKR, lebo vznikla pred vyhlásením konkurzu. V tomto konkrétnom prípade sa jednalo o budúcu opakovanú pohľadávku, ktorá každoročne vznikala a týkala sa dani z nehnuteľnosti, ktorá sa každoročne platí od 01. 01. do 31. 12. v danom roku. Žalobca si neoprávnene uplatnil pohľadávku proti podstate za rok 2010 napriek tomu, že vznikla pred vyhlásením konkurzu, t. j. od 01. 01. Konkurz bol vyhlásený dňa 11. 02. 2010. Termín na podanie prihlášok bol do dňa 29. 03. 2010. Žiadny veriteľ, ani sám žalobca nepodal žiadnu námietku voči predloženému konečnému návrhu. Po schválení konečného rozvrhu boli všetkým účastníkom konkurzu vyplatené schválené sumy. Žalovaná počas celého konkurzu postupovala v súlade so zákonom č. 7/2055 Z. z. s odbornou starostlivosťou, čoho dôkazom je, že všetky predložené účtovné doklady o speňažovaní majetku ako aj náklady súvisiace s konaním konkurzu súd schválil bez pripomienok. Dovolateľka navrhuje, aby dovolací súd na základe ustanovenia § 449 CSP rozsudok Krajského súdu Nitra sp. zn. 25Co/45/2021 z 19. 01. 2022 zrušil a potvrdil rozsudok Krajského súdu Nitra sp. zn. 25Co/107/2018 z 27. 03. 2019. Žalovaná žiada nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

6. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolanie žalovanej nemá náležitosti stanovené podľa § 428 CSP, keď v ňom absentuje uvedenie dovolacích dôvodov, resp. riadne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom stanoveným v § 431 až § 435 CSP. Preto žalobca navrhuje, aby dovolací súd na základe ustanovenia § 447 písm. d), písm. e) CSP dovolanie žalovanej odmietol.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť, a to z nasledujúcich dôvodov:

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

11. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

12. Žalovaná vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. ňou tvrdená vada zmätočnosti sa mala prejavovať v zlom vyhodnotení skutkového stavu a to, že počas priebehu celého konkurzu postupovala s odbornou starostlivosťou; a že žalobca si neoprávnene uplatnil pohľadávku proti podstate za rok 2010 napriek tomu, že vznikla pred vyhlásením konkurzu.

13. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP, musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie sú zásadne „výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných

súdov (rovnako vid' aj sp. zn. 3Obdo/40/2017).

14. Dovolací súd k námietke dovolateľky o nesprávnom zistení skutkového stavu odvolacieho súdu uvádza, že dokazovaním je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie účastníkov konania (vid' tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/2012/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (vid' R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť dokonca až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu vid' R 37/1993 a rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011).

15. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré dovolateľka naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (vid' R 42/1993, ale aj rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/85/2010, 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012).

15.1. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu ani v zmysle novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (vid' rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

15.2. Konanie odvolacieho súdu v prejednávanej veci však takéto vady nevykazuje. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, pričom podľa názoru odvolacieho súdu zistené skutkové závery odvolacieho súdu nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý (riadny) proces.

16. Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

17. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí relevantným spôsobom vyhodnotil, že „Je nesporné, že žalobca si ako veriteľ uplatnil svoju pohľadávku voči úpadcovi, spočívajúcu v nezaplatení dani z nehnuteľnosti za roky 2010 a 2011, ktorá pohľadávka má v zmysle ustanovenia § 87 ods. 2 zákona o konkurze, charakter pohľadávky proti podstate. Tým, že žalovaná, ako správkyňa konkurznej podstaty neuznala pohľadávku žalobcu na dani z nehnuteľnosti za rok 2010 ako pohľadávku proti podstate, z ktorého dôvodu pohľadávka nebola veriteľovi uhradená napriek tomu, že žalobcovi vyplatená mala a mohla byť, vznikla v tomto rozsahu žalobcovi škoda. Táto škoda vznikla v príčinnej súvislosti s pochybením žalovanej, ako správkyne konkurznej podstaty, a to porušením ustanovení zákona o konkurze (§ 87 ods. 2), neuznaním pohľadávky ako pohľadávky proti podstate. Výškou škody sa podrobne zaoberal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozsudku, konkrétne v bode 32. a 33., s ktorou výškou sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a na toto odôvodnenie ďalej iba poukazuje. Týmto boli splnené všetky podmienky náhrady škody aj podľa ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka. Za škodu zodpovedá žalovaná, ako vtedajšia správkyňa konkurznej podstaty podľa § 87 ods. 3 zákona o konkurze, ktorej zodpovednosti sa môže zbaviť iba v prípade, ak preukáže, že postupovala s odbornou starostlivosťou. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie skonštatoval, že žalovaná nepreukázala,

že postupovala s odbornou starostlivosťou, keďže v rozpore s platnou právnou úpravou neuznala pohľadávku žalobcu ako pohľadávku proti podstate, a to v rozpore s platnou právnou úpravou.“

18. Odvolací súd sa taktiež stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v tom, že „...pohľadávka z nedoplatku úpadcu na dani z nehnuteľností za rok 2010, ktorá vznikla 01. 01. 2010 a pred vyhlásením konkurzu nebola splatná, (keďže splatnou by bola v zmysle § 21 ods. 1 zákona č. 582/2004 Z. z. do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti platobného výmeru, t. j. do 15 dní od 08. 06. 2010), sa v zmysle § 95a ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. stala splatnou v deň vyhlásenia konkurzu a v zmysle § 95 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. sa považuje za daňovú pohľadávku vzniknutú po vyhlásení konkurzu. V zmysle § 87 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ide teda o pohľadávku proti podstate. Žalobca počas konkurzného konania písomným podaním pohľadávku spočívajúcu v nezaplatení dani z nehnuteľností za rok 2010 uplatnil u správcu konkurznej podstaty - žalovanej - ako pohľadávku proti podstate podľa § 87 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, teda ako pohľadávku, ktorá sa neuplatňuje prihláškou podľa § 28 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ale ako pohľadávku, ktorá vznikla po vyhlásení konkurzu, a ktorá sa uplatňuje u správcu konkurznej podstaty. Keďže táto pohľadávka nebola žalovanou ako správkyňou konkurznej podstaty uznaná ako pohľadávka proti podstate, nebola riadne a včas uspokojená, čím žalobcovi vznikla škoda vo výške zodpovedajúcej neuspokojenej sume pohľadávky proti podstate.“

19. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie podrobne uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení, teda takýto postup je v súlade s § 220 ods. 2 CSP.

20. Samotná skutočnosť, že dovolateľka sa nestotožňuje so spôsobom vyhodnotenia dôkazov a skutkových okolností, nemôže bez ďalšieho viesť k záveru, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 98/97).

21. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jej procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalovanej ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

22. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.